

ние, но същевременно се казва, че не е дошло още времето да се приеме и приложи това учение. Хората изучават богословие, говорят за вѣра въ Бога, но като дойде до приложението, виждатъ, че тѣхната вѣра не може да ги спаси. Нѣкой казва, че вѣрва въ Бога, но като направи едно престѣпление, законитѣ на държавата го хващатъ, сждятъ го и го турятъ въ затворъ. — Ама азъ вѣрвамъ въ царя, въ държавата. — Вѣрата е едно нѣщо, а спасението — друго. Да вѣрвашъ, това е твоя длѣжностъ. Да се спасишъ, това значи, да знаешъ законитѣ на държавата и да ги изпълнявашъ. Като вѣрвашъ въ Бога и Го обичашъ, ти ще изпълнявашъ Неговитѣ закони и ще бѣдешъ спасенъ. Вѣрване, което е наложено чрезъ законъ, чрезъ указъ, е суевѣрие, което не принася никаква полза. Суевѣрието не спасява, но и вѣрата сама не спасява. Вѣра безъ любовь нищо не е. Затова ние казваме: Люби Бога! — Може ли да любимъ Бога? — Може. Единствената привилегия на човѣка предъ другитѣ животни седи въ това, че му е дадена възможностъ да люби Бога и да изпълнява волята Му. Който спазва тия нѣща, той не може да върши престѣпления. Кой царъ иска поданицитѣ му да вършатъ престѣпления? Всѣки царъ се радва на ония свои поданици, които отъ любовь къмъ него изпълняватъ законитѣ на държавата. Всѣки гражданинъ, който отъ любовь къмъ своя царъ изпълнява законитѣ на неговата държава, той ще бѣде готовъ да изпълнява и волята Божия. Сегашнитѣ хора не изпълняватъ нито законитѣ на държавата, нито Божественитѣ. Тѣ сж готови само да се бунтуватъ, да бушуватъ въ себе си противъ природата, противъ живота, противъ свѣта, че не билъ създаденъ, както трѣбва. Казвамъ: Когато се натъкнешъ на злото въ себе си, воювай! Когато дойдешъ до добритѣ сили въ себе си, работи! Въ това седи героиството, юначеството на човѣка. Какво правятъ съвременнитѣ хора? Като се натъкнатъ на злото вънъ или вътре въ себе си, тѣ се готвятъ да се хвърлятъ отъ канари, да се убиватъ или да се давятъ. Въмѣсто да мислятъ, какъ да се убиватъ, по-добре нека отидатъ на нивата да копаятъ, да изработятъ нѣщо. Разумниятъ човѣкъ ще отиде на нивата, ще копае и ще си каже: Свѣтътъ е Божий. Азъ ще работя, ще живѣя и ще: благодаря за това, което Богъ ми е далъ. Като изгуби вѣрата си, като изгуби смисъла на живота, човѣкъ казва: „Човѣкъ за човѣка е вълкъ.“ Тази пословица не е права. Първоначално човѣкъ за човѣка е билъ братъ, но отпосле, когато е изгубилъ лю-